

„...De-a fuga pe vînt, ca Făt=Frumos“

Nave cosmice verzi sau portocalii, nave suspendate între cer și pămînt, mai departe de cer, mai aproape de pămînt, chipuri omenești privind prin hublouri, lungi antene, jerbe de flăcări albăstruiți țîșnind din servomotoare, nave pașnice descoperind pămîntul... Și pămîntul, pămîntul oamenilor, geometrizat de lanuri, vii, livezi și păduri, brăzdat de autostrăzi pe care aleargă mașini, căi ferate pe care aleargă trenuri, linii de înaltă tensiune pe care aleargă lumina, pămîntul pe care se înalță blocuri amețitor înalte... Și oameni, bărbați, femei, copii, mai ales copii, privind fără teamă spre nave, alergînd primitori și plini de încredere să le întîmpine, întinzîndu-le brațele, plătind spre ele... Universul acesta fascinant, în care cea mai concretă realitate se topește în vis și viitor, universul acesta uluitor în care te cufunzi ca-ntr-o poveste nouă, l-am descoperit la Expoziția Școlii grafice de la Vulturești.

Sigur că exagerez. Expoziția există, ca o explozie de culoare și lumină, în holul Teatrului „A. Davila“. Dar o școală grafică la Vulturești în sensul, să zicem, al Școlii de la Barbizon, nu există, sau nu există încă. Există o școală pur și simplu într-o comună argeșeană, unde elevii toți, îndemnați de un

profesor inimos, au pus mîna pe creion și penel și au început să facă pictură: ulei, acuarelă, guașă, cărbune; portret, peisaj, natură moartă, compoziție; și, de curînd, grafică.

Lucrurile s-au petrecut așa:

Teatrul „A. Davila“ a pregătît un spectacol cu o piesă pentru copii. Înainte de premieră, cei de la teatru i-au invitat pe vultureșteni și le-au prezentat o „generală“. Pe urmă i-au rugat frumos să facă fiecare un afiș și le-au explicat ce este un afiș. Și copiii s-au pus pe treabă. Cînd totul a fost gata, s-a văzut că afișele sînt extraordinare și că e mai bine să se organizeze în hol o expoziție. Am văzut și eu afișele. Sînt extraordinare. Le-au văzut și alții. Au spus că sînt extraordinare. Întîrziînd în fața lor, neîndurîndu-mă să plec, nemaisăturîndu-mă, neîncetînd să mă întreb de unde atîta talent, de unde atîta fațetă, de unde atîta inteligență, de unde atîta rafinament la acești pictori fără precursori, care încă nu știu ce e un stil, un curent, o școală, un grup, m-am pomenit murmurînd psalmul arghezian: „Călare-n șea, de-a fuga pe vînt, ca Făt-Frumos...“ Pictura lor totodată naivă și savant rafinată te îndeamnă să vezi dincolo de compoziția dezor-

donată, de stingăcia desenei, de culorile deochiate, zborul avîntat spre cunoaștere. Copiii aceștia știu enorm despre lumea în care cresc și vor să știe tot. Ei nu se mai satură de realitate și nici nu vă puteți închipui cît de greu și dens e pentru ei cuvîntul ăsta, realitate. Mai mult, copiii aceștia se întrec să corecteze realitatea. Afișele lor sînt pline de sugestii: casele, voios colorate, au ferestre mari cît pereții, pe acoperișuri se odihnesc elicopterele, mașinile sînt ca niște locomotive, locomotivele ca niște rachete, șoseaua părăsește brusc pămîntul și se încolăcește ca o panglică peste lanuri și case, merele sînt cît pepenii și copiii cît oamenii mari, oameni mari cu pantaloni scurși, apa e limpede și cerul pur. Copiii aceștia, dintre care nu știu cîți vor fi pictori, dar despre care știu că sînt puși serioși pe treabă, copiii aceștia de talent și de nădejde, vor să perfecționeze realitatea.

Trebuie să se găsească și în București un teatru care să vrea să-și împodobească sărbătorește holul cu arta vultureștenilor, ca să vedeți și dumneavoastră cum fiecare prichindel, de pe acum călare-n șea, cutează să se ia la întrecere cu timpul de-a fuga pe vînt, neistovit și biruitor ca Făt-Frumos...